

Иван Вазов

Есен

Днеска излязох във на полето.
Пак се засмяла бедната есен,
пак е лазурно, светло небето –
само въздуха – без птича песен,

само дървята – голи, без шума,
а в треви няма миличко цвете;
едното слънце, като за глума,
с пролетна сладост над земя свети.

Па й говори: „Виж, аз те грея
с моите най-нежни лъчи небесни,
сила и младост щедро ти лея...
Де твоите рози? Де твоите песни?“

– Ох, цветя, песни (шъпне тя тамо),
не ми се мислят – веч иде зима...
Топлично искам, топличко само,
по-дълъжко време, слънце, топли ме!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8499>]